

[Gade]

stemmer ja den 18. maj. Jeg siger bare forsigtigt, at de to ting vel ikke kan passe helt sammen: for det første, at det ingenting er, og for det andet, at hvis Edinburgh-afgørelsen vedtages, bliver vi et andenrangs EF-medlem. Jeg synes, at Fremskridtspartiet skulle finde ud af, hvad det egentlig mener. Ændringsforslagene er måske snarere bare paradeforslag, som skal understrege en myte om, at der ingenting er.

Der er altså et flertalsbidrag i betænkningen fra syv partier. Jeg vil godt understrege, at hvert parti blandt de syv partier har sine argumenter for at anbefale et ja. SF er således meget kritisk over for mange ting i det indre marked. Det er en kritik, som vi har fremført med styrke før beslutningen i 1986, det er en kritik, vi fremsætter med styrke nu, og det er noget, som vi også fortsat efter et ja den 18. maj vil kæmpe imod i det indre marked.

Vi mener faktisk, at beslutningen dengang gik ud over miljø og arbejdsmiljø og heller ikke var til fordel for lønmodtagerne. Det er vores syn. Jeg ved godt, at det nærmest er det modsatte af det syn, Fremskridtspartiet har. Derfor vil jeg i sidste del af mit indlæg hæfte mig ved nogle af de argumenter, som Fremskridtspartiet fremfører i betænkningsbidraget:

Det er jo sådan, at Fremskridtspartiet elsker det indre marked, elsker et sted, hvor kapitalen har sine friheder, hvor en fabrikant kan flytte sin virksomhed, hvis det er mere fordelagtigt at flytte hen et sted, hvor der ingen miljøkrav er, hvor der ingen arbejdsmiljøkrav er, og hvor lønmodtagerne ingen rettigheder har. Det er jo Fremskridtspartiets drøm for Danmark, men jo altså også for Europa. Det fremgår af debatten her, og især når man læser betænkningsbidraget. Der er der altså en fundamental forskel i forhold til, hvordan vi i SF tænker.

Der er også en fundamental forskel i forhold til, hvordan vi argumenterede før den 2. juni, for vi sagde, at med hensyn til arbejdsmiljø, miljø og rettigheder for lønmodtagerne ville vi gerne have nogle skrappe bestemmelser end dem, der er i Maastricht-traktaten. Det har vi prøvet på at forhandle igennem. Det er vi ikke kommet igennem med; men vi anerender da, at ved at gå over til flertalsafgørelser på f.eks. miljøområdet er der på en række punkter tale om et fremskridt i forhold til de bestemmelser, vi har i dag. Der er altså tale om et område, hvor man kan mindske kapitalens frihed.

Jeg har hæftet mig ved, at Fremskridtspartiet vedrørende miljø siger i sit betænkningssbidrag, at handlingsprogrammerne på miljøområdet, f.eks. det 4., indeholder gennemgribende socialistiske elementer. Nu er det jo ikke et ord, der i sig selv forskrækker mig, men jeg synes, det er at tage munden lidt vel fuld. Men jeg synes, at 4. miljøhandlingsprogram er fornuftigt; det vil jeg gerne sige til fru Annette Just. Det er også sådan, at vi i forbindelse med det nationale kompromis lagde vægt på, at man skulle bygge på den 4. miljøhandlingsplan, og at man med den som udgangspunkt skulle lave en hvidbog, fordi man netop også skulle inddrage miljøpolitikken i de andre politikker. Men det kan jeg forstå er det værste, Fremskridtspartiet ved. Når det er så slemt for Fremskridtspartiet, så er det for mig klart, at det er, fordi de dele af Maastricht-traktaten, som man ikke kan lide, lige præcis er de dele, som vi i SF ikke vil ud af, fordi vi gerne vil dæmpe kapitalens friheder. Vi synes ikke, det er ideelt, at en tekstilvirksomhed i min valgkreds bare kan flytte et andet sted hen, hvor man lader affaldsvandet løbe urensset ud. Der skal selvfølgelig være høje minimumsregler i et civiliseret Europa, der skal samarbejde, og så ret for landene til at gå endnu videre.

Jeg har også hæftet mig ved noget i forbindelse med Den Økonomiske og Monetære Union, hvor jeg må konstatere, at jeg i hvert fald også er ret uenig med Fremskridtspartiet; det er jo så ikke underligt, men jeg var ikke på forhånd helt sikker på, at jeg var det. Jeg kan forstå, at Fremskridtspartiet går ind for en fælles mønt; det kan jeg læse i betænkningssbidraget. Der står: »Fremskridtspartiet har altid erklæret sig enig i de dele af ØMU'en, der giver et friere valutamarked, lavere inflation, fratager devalueringsinstrumentet . . .«. Man må altså ikke have devalueringsmuligheden længere. Det siger Fremskridtspartiet i sit betænkningssbidrag. Jeg har da studset over det, men betyder det så ikke, at Fremskridtspartiet reelt er tilhænger af en fælles mønt? Ellers skal jeg lige have forklaret det her.

Der er altså gode grunde for SF til at sige nej til Fremskridtspartiets ændringsforslag, men det, jeg gerne vil understrege, er, at lige i forhold til det indre marked, som Fremskridtspartiet elsker, er der en verden til forskel mellem Fremskridtspartiets tankegang og SF's.